

Kong Christian valgte en pinseprædikant som chef, jagtkaptajn, på kongeskibet Dannebrog

Skrevet af Simon Jacobsen 2021

Der findes en del pinsepionerer, pinseprædikanter, der er ret ukendte som f.eks. grosserer Thorvald Plum, der sammen med sine venner, grosserer Johan Adolph og grev Joachim Moltke, skabte ugebladet Kirkeklokken. Cand.theol. Carl Næser, der var medejer af Berlingske Tidende. Rodemester Philip Wittrock, Asmus Biehl og kommandør Victor Lorck.

I denne kronik vil jeg beskæftige mig med Victor Lorentz Lorck, født den 17. oktober 1871 i Køng ved Næstved som søn af overlæge, senere etatsråd Lorentz Lorck og Odalie Leontine Kemp. Efter endt skolegang blev han kadet i søværnet, hvor han fik en flot karriere. I 1890'erne gik han så søofficersskolen sammen med prins Carl, der senere blev kong Håkon af Norge. 1895-96 var han med krydserfregatten Fyen i Vestindien og gennemgik derefter stabsafdelingen på Hærens Officersskole.

Victor Lorck blev sekondløjtnant og gift med Vibeke Marie Hvidt den 10. august 1897 i Holmens Kirke i København. Han blev premierløjtnant i 1898 og var på langfart med skonnerten Ingolf til Vestindien 1902-03.

Efter hjemkomsten fra Vestindien flyttede ægteparret ind i Røde Hus, Vedbæk Strandvej 373, som Vibeke Marias mor, enkefru Elisabeth Hvidt, havde ladet bygge til dem på en del af grunden til sin store palæejendom Bakkehuset. Det Røde Hus havde tre etager og lå på en skråning ned mod Strandvejen, en rigtig herskabsvilla, hvor familiens syv børn voksede op. Da Bakkehuset blev solgt i 1915, flyttede familien til Eleanorsvej 22 i Charlottenlund.

Bakkehuset Vedbæk

Victor Lorcks svigermor, der ejede Bakkehuset i Vedbæk, byggede Det Røde hus på sin store grund til datteren og svigersønnen.

Foto: Wikipedia

I årene 1907-11 underviste Lorck på Hærens Officersskole, i årene 1907-13 og 1918-20 også på Søværnets Officersskole. Undervisningen prægedes ikke alene af hans grundige viden og store flid, men også af hans kristne livssyn. I 1909 blev han kaptajn og udnævnt til ridder af Dannebrog.

Kommandør Victor Lorenz Lorck

Foto: Julens Evangelium-Alle Tidens

Venskab med skuespillerinden Anna Larssen - pinsevækkelsen i Korsør

Da Anna Larssen blev viet til Sigurd Bjørner søndag den 28. juli 1912 i Garnisons Kirke ved Sct. Anna Plads i København, var det Victor Lorenz Lorck, der førte hende op ad midtergangen iført sin flotte søkaptajns-gallauniform. Der må have været et varmt venskab mellem den troende søofficers familie og Anna Larssen. Ægteparret Marie og Victor Lorck var virkelig troende mennesker. Lorck regnede 1908 for året for sin omvendelse, efter at han havde været omme ad spiritismen og teosofien, og han blev døbt i 1919 i pinsebevægelsen. Marie havde altid haft troen i sig og var ofte et skridt foran manden, når det galt troen. Hun udtalte engang: "Hvis man tror på Jesus, må det siges højt, så at andre kan høre det!"

Victor Lorck var chef for flådens stabs 1. afd. 1909-13, chef for fiskeriinspektionen i danske farvande og chef for inspektionsskibet Absalon i 1913-14. Under 1. verdenskrig 1914-18 havde han flere funktioner, blandt andet var han stabschef i 2. eskadre, som ved krigens udbrud sendtes til Storebælt for at stå for udlægning af miner og bevogte disse.

Mens Victor Lorck var udstationeret i Korsør, talte han på Sømandshjemmet, i KFUM og holdt bibeltimer i bedekredse inden for folkekirken. Der blev vækkelse i byen, og kaptajn Lorck var pionéren, der var årsag til, at pinsevækkelsen fik fodfæste i Korsør. Nogle steder er det nævnt, at en pinsemenighed blev dannet i Korsør i 1919, men det kan ikke bekræftes. Når Lorck var hjemme i hovedstaden, talte han også - som i Evangelieteltet på Gl. Kongevej i 1917 sammen med Anna og Sigurd Bjørner.

Efter krigens afslutning var Victor Lorck i 1918 chef for inspektionsskibet Islands Falk på togt til Island og var som sådan Danmarks repræsentant ved festlighederne i Reykjavik, da Island den 1. december 1918 anerkendtes som selvstændig stat i personalunion med Danmark.

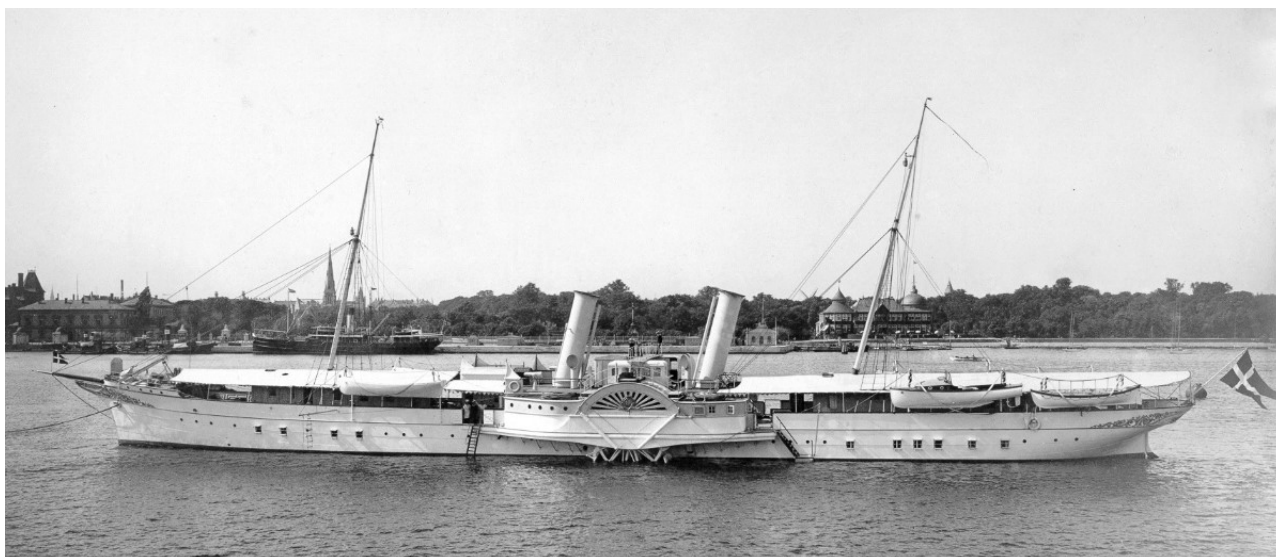
Jagtkaptajn på kongeskibet Dannebrog

I 1919 blev Victor Lorck chef for Søværnets Officersskole og var også i nogle få måneder marineattaché i London, inden kong Christian X hjemkaldte ham for at blive chef for kongeskibet Dannebrog. I to år var han jagtkaptajn og sejlede kongeparret rundt i de danske farvande. Den 5. juli 1919 sejlede kongeskibet prins Axel og den svenske prinsesse Margarta som nygifte fra Malmø til København. Herefter blev kongeparret sejlet til Aarhus for at fortsætte sommeropholdet på Marselisborg Slot.

Mens Dannebrog lå til kaj ved molen i Aarhus, talte Victor Lorck på pladsen ved Friluftsteatret i Marselisborg Skov til Aarhus Pigespejdere og KFUM Spejderne den 13. juli 1919. Aarhus Stiftstidende skrev: *"Hvem havde tænkt pladsen taget i besiddelse af en skare unge piger og ynglinge med en højtstående officer som taler - oven i købet som forkynner af evangeliet. Det var jævne, men tankevækkende ord, denne djærve søofficer talte til ungdommen - en moden, kundskabsrig og erfaren mands personlige vidnesbyrd om en almægtig Gud. Og utvivlsomt fængede hans ord i de unge sjæle. Det var tydeligt, at kaptajn Lorck fandt vej til hjerterne og vandt sig venner mellem de unge."*

Sidste del af sommeren 1919 opholdt kongeparret sig på Klitgården ved Skagen. Lorck havde ansvar for at sejle parret hjem til hovedstaden den 19. september, og Dannebrog kom ud i et voldsomt stormvejr, hvor det var nær ved at forlise, men heldigvis blev katastrofen afværget. Den stærkt beskadigede hjuldamper lagde til kaj med stor forsinkelse næste dag i København. Utvivlsomt råbte jagtkaptajnen til Gud og fik visdom til at klare denne farlige sejlads.

En af de andre minderige sejlads gik til Sønderjylland i anledning af genforeningen i juli 1920. Kongeparret var flittige kirkegængere, og specielt dronning Alexandrine var interesseret i religiøse spørgsmål, så Victor Lorck har sikkert haft mange gode samtaler med kongen og dronningen om deres fælles tro under de mange sejlads.

Hjuldamperen Dannebrog var kongeskib i årene 1879-1932

Foto: Wikipedia

Efter at være udnævnt til kommandør i 1920 søgte Victor Lorck sin afsked i Marinen for at hellige sig virket som forkynder i pinsevækkelsen. Det var et ønske om at stille sig 100 procent i evangeliets tjeneste, noget som Marie og Victor Lorck var helt enige om. De flyttede ind i Anna og Sigurd Bjørners villa Libanon ved Helsingør i efteråret 1920, hvor de boede det første halve års tid. Det blev vanskelige 2½ år økonomisk for familien, som den klarede sig igennem med støtte fra enkefrue Hvidt.

**Marie Lorck i den hvide kjole og Victor Lorck længst til højre i smoking.
Anna Bjørner i midten med blomster ved en fest i villa Libanon, Helsingør.**

Foto: Apostolsk Kirkes Arkiv

Victor Lorck vendte tilbage til Marinen i 1923, hvor han først gjorde tjeneste i marineministeriet, og derefter i ministeriet for handel og søfart fra 1924-28. Fra 1928 blev han navigationsdirektør. Han var også formand for statsskoleskibet Danmarks bestyrelse og sad som handelsministeriets repræsentant i stiftelsen Georg Stages Minde, et arbejde som han omfattede med stor interesse.

I årene fra 1924 til 1932 var Victor Lorck med i lederskabet for Apostolsk Kirke i København, hvorefter han til sin død virkede som forkynder i pinsemenighederne Ebenezer Brede, Elim, Filadelfia Menigheden og Evangelieforsamlingen.

Familien Lorck boede nogle år i beboelsejendommen Vesterbrogade 163, inden den købte rækkehuset Svanevænget 6 i 1931.

Tungetale i Messiaskirken, Hellerup Kirke

Efter at Victor Lorck havde talt på et menighedsmøde i Hellerup Kirke i 1934, havde en af kirkegængerne en tungetale under gudstjenesten den efterfølgende søndag. Tungetaleren var Charlottenlund-fruen Clara Bonnevie, gift med arkivar Rørdam Bonnevie. Tungetalen var på aramæisk, det sprog Jesus talte, hvilket blev bekræftet af præsten, og professor, dr. theol. N. M. Plum bekræftede rigtigheden af det. Clara Bonnevie udlagde selv tungetalen, som handlede om Kristi genkomst.

Victor Lorck var højt dekoreret som Ridder af Dannebrog, Dannebrogsmænd Kommandør af 2. grad af Dannebrog tillige med en række udenlandske ordner. Han var en af de danske søofficerer, som prins Carl, den senere Haakon VII af Norge, holdt forbindelsen vedlige med. Lorck var en nobel og sjælden personlighed med en betydelig begavelse med en omfattende prædikant- og skribentvirksomhed. Han døde den 31. december 1940. Forstander Endersen stod for begravelsen, og Lorck blev gravlagt på Vedbæk Kirkegård.

Det eneste af Marie og Victor Lorcks børn, der var aktiv i pinsebevægelsen, var deres ældste søn, Mogens Lorck, som var medlem i Elim menigheden i København til sin død i 1996. Han blev 98 år gammel.

Pinseprædikanten, kommandør Victor Lorenz Lorck boede først i 1920'erne i Amaliegade 27

Foto: www.jeudan.dk

Kilder:

Levnedsbeskrivelse fra Ordenskapitlet

Dansk Biografisk Leksikon

Danske Frikirker udgivet af Evangelieforlaget 1954

Artikel i Julens Evangelium-Alle Tiders - Chefen på kongeskibet

Sognepræst Steffen Lorcks bog - Der skal held til at sejle til søs

Berlingske Tidende og andre aviser

Her er et udsnit af hvad Victor Lorck skrev i sin levnedbeskrivelse til Ordenskapitlet, da han blev udnævnt til Ridder af Dannebrog, Dannebrogsmænd og Kommandør af 2. grad:

Alle disse mere eller mindre betydningfulde Begivenheder stilles dog fuldstændig i Skygge af den ene, at jeg - efter i lange Tider forgæves at have søgt Sandheden - for nogle få Aar siden blev en levende Kristus. Der er saa meget mere Grund til at nævne dette i denne Forbindelse, som det har haft den største Betydning for mit Arbejde og det er i den nøjeste Overensstemmelse med Sandheden, naar jeg siger, at det der dør meget af mit Arbejde, ikke er gjort ved egen Kraft eller Dygtighed, men ved den Kraft, der staar til Raadighed for dem, som ved Guds Barmhjertighed har faaet Magt og Ret til at blive Guds Børn.

I min tidligere Indberetning til Ordenskapitlet har jeg anført, at jeg var bleven en Kristus, og de Aar, der er forløbet siden, har paa afgørende Maade bekræftet for mig, at Verdens Sandhed og Livet findes i Jesus Kristus, saaledes som det er anbejdet for os i Bibelen. Ikke i Dogmer og kirkelige Systemer, men gennem Kristens Ord og den levende Troens Forbindelse med Guds Liv.

Udover en selvstændig Bekendelse herom, naar jeg skal skrive om Hovedpunkterne i mit Liv, har dette en særlig Betydning her, fordi intet af det jeg i de forløbne Aar maatte have udrettet, som har været af Værdi, er gjort uden Hjælp af den Kraft, der staar til Raadighed for dem, der tror. De Følger, der udtvivleløst gælder er forekommet, er en Folge af, at jeg ligesom saa mange andre Kristus-leverende har gjort Forsøg paa at ville klare Sagene paa egen Haand.

Efter at jeg i 1919 var blevet død, kom jeg i Efteraa-
ret 1920 ind i en stærk, sændelig Krise, og under et Ophold
i September med Dr. med. i Aarhus blev det mig klart,
at min Tid i Marinen var forbi, og at der var sændelig
Opvækst, som jeg måske kunde bringe til; jeg søgte min
Afsked, som blev mig bevilget for Udgangen af Aaret.

Der fulgte mig en mærkelig Periode for 2 1/2 Aar, hvor
jeg deltog i sændelig Arbejde inden for den saakaldte Pien-
bewægelse, der i 1919 allerede var kommet til Danmark, dennes
Gang fra Sverige. Denne Bevægelse var utvivlsomt bibuddet
og fremskridt i sig de forskellige Sænder, som var kommet
fra efter Reformationsens gamle Dogmer, Wesleyanisme,
Kvintjanisme m. fl., men det var som at kæmpe sig gennem
en sændelig Jungel og mange besynderlige Vild-
skud og Væsen.

Sluttelig skæde jeg blot hofje, at jeg var vendte tilbage
til en almindelig, kristelig Gæring i 1923, men at jeg ikke
derfor vendte mig bort fra Overbevisningen om, at Sænderen
finder i Jesus Kristus, saaledes som den er fremskildt for os
i den hellige Skrift, og denne Overbevisning hviler ikke alene
paa teoretiske, dogmatiske Frestillinger, men paa praktiske
Erfering baade i mit private Liv og min kirkelige Gæring.
Man Gud bevare os Konge og vort Folk i disse
skæbnesvangre Tider!

N. Hørck.